

naar det er Tilfældet, forekommer det mig ogsaa, at den Lettelse, som vi give paa Grund af den nuværende Dyretid, bør komme Færingerne tilgode. Det kan forøvrigt gerne være, at den Erfaring jeg saaledes har, ikke staaer i directe Strid med det, den ærede Finanzminister har anført; thi det Tilfælde, hvortil Finanzministeren sigter, er formodentlig det samme, som Ordføreren har omtalt som indtraadt i 1852; det er sandsynligviis det samme Tilfælde; men det er maaffæ ikke saa ganske correct, efter hvad Ordføreren nu senere har oplyst, men det angaaer ikke det Tilfælde, jeg sigter til, der formodentlig slet ikke er kommet til Finanzministerens Kundskab. Jeg erindrer imidlertid ganske bestemt, at Spørgsmaalet er reist og i Indenrigsministeriet afgjort saaledes, at man ikke gik ind paa nogen som helst Afvigelse fra de Bestemmelser, hvorefter Kornet vilde blive dyrt, naar det var dyrt her.

Ordføreren: Til hvad den ærede Rigsdagsmand for Københavns Balgfreds (Rosenørn) har udtalt skal jeg kun tillade mig at føje den Oplysning, at der virkelig kun en eneste Gang har fundet Undtagelse Sted fra de bestemte Regler, idet man i Aaret 1851 har folgt 1000 Ldr. Byg til Færverne til en lavere Pris, end den vilde have været, naar man skulde have folgt efter Priserne henede; men det var ikke til Fordeel for Embedsmændene; det var aldeles bestemt kun til Fordeel for den trængende Deel af Communen.

Da Ingen Flere begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved

1) Forslag af N. Winther, A. Hage, J. A. Hansen, Müllen, Lindberg, N. Andersen, Jacobsen, Høier, Chr. Larsen, Mathiasen, Johansen, Barsod, Clausager, N. Andersen, Fronier, tiltraadt af Udvalget:

§ 4 Nr. 5 udgaae Ordene: „Færverne og“.

vedtoges eenstemmig med 70 Stemmer.

Derved bortfaldt det subsidiaire Forslag.

2) Forslag af Udvalget:

§ 4 indskydes efter Nr. 4: „5) Søetatens faste Mandskab (§ 7)“ og Nr. 5 forandres til Nr. 6.

vedtoges eenstemmig med 74 Stemmer.

Det til § 7 stillede Ændringsforslag sattes derpaa under Forhandling.

Marineministeren: Det Ændringsforslag, som jeg har stillet til § 7, og som gaar ud paa, at den Sum af 4000 Rbd., som af Udvalget var foreslaaet, skulde forhøjes til 6000 Rbd., skal jeg hovedsagelig motivere ved, hvad jeg allerede har hørt den Ære at udvikle for det ærede Thing ved Sagens 2den Behandling. Det er ganske vist, at Marinens faste Mandskab gjør en Undtagelse fra de bestaaende Forhold; jeg troer ved Sagens 2den Behandling at have godtgjort, at Marinens Mandskab er saa at sige kaldet til at have Familie, og at man altsaa, naar der er Spørgsmaal om at komme dem tilhjælp under Dyrtiden, maa tage Hensyn til deres Familie. Jeg har ved Sagens 2den Behandling oplyst, hvorledes det staaer med Hensyn til Antallet af de Børn, som Søetatens faste Mandskab har i sin Familie. Jeg har anerkjendt det fuldkommen Rigtige i, at man ikke kom dem tilhjælp med Dyrtidstillæg, som enten ere ugifte eller have en saa ringe Familie, at den ikke bør tages i Betragtning. Jeg har derimod troet, at fra to Børn og derover burde allerede Familiehensynet komme i Betragtning, og jeg har dernæst viist, at med to Børn vilde Bedkommende efter det Forslag, som det ærede Udvalg har stillet, kun erholde et Tillæg af 5 Rbd. 45 f. for den Tid, som man meente, at dette Dyrtidstillæg skulde være beregnet for. Efter de Forhandlinger, som i Anledning af denne Dyrtid have fundet Sted, synes det, at man væsentligen har meent, at Dyrtidstillæget skulde gjælde for $\frac{1}{2}$ Aar, og Hjælpen for en saadan Familie, hørende til Søetatens faste Mandskab, vilde altsaa være ikke fuldt 1 Rbd. om Maaneden, eller ikke fuldt 3 Skilling om Dagen, hvilket ikke engang strækker til til 1 Pund Brød. Jeg troer, at disse saa Ord ere tilstrækkelige til at bevise, at dette Tillæg ikke tan